

NEGERSKOLER I DANSK VESTINDIEN

Af
EVA LAWAETZ

Forfatteren, der indtil fornylig har været bibliotekar i Christianssted på St. Croix, har netop udgivet bogen: Black education in the Danish West Indies from 1732-1853. I denne, som i nedenstående artikel, gøres rede for et af de lysere kapitler i dansk kolonivæsens historie, idet dansk Vestindien var det eneste sted, hvor offentlig skolegang for slavebørn blev indført.

Da kong Christian den VI i 1731 blev kronet til konge af Danmark, deltog grev Zinzendorf fra Herrnhut i festlighederne som en slægtning af dronning Sophie Magdalene. Alle tre var overbeviste pietister.

Zinzendorf var leder af den fornyede brødremenighed i Herrnhut. Den var i 1728 gået ind for missionstanken: at bringe evangeliet til mennesker, der var så usselt stillet, at ingen brød sig om dem. I København traf Zinzendorf Anton, en slave fra St. Thomas; han var i huset hos grev Danneskjold-Laurvig, som var direktør for det vestindisk-guineiske Kompagni. Anton var blevet døbt i København. Han fortalte Zinzendorf om forholdene på St. Thomas og omtalte sin bror og søster, der levede som slaver dér i uvidenhed om kristendommen. Zinzendorf så her et mål for brødrenes missionsvirksomhed. Han drøftede sagen med kongen. Resultatet blev, at brødrene fik lov til at tage til St. Thomas for at omvende slaverne, betingelsen var, at de ikke måtte forsøge at omvende medlemmer af andre trosretninger, men kun hedninger, altså slaverne. I Dansk Vestindien havde der været religionsfrihed siden 1685.

Det vestindisk-guineiske kompagni, som Dansk Vestindien hørte under, var først imod tanken, men den kongelige familie understøttede Zinzendorf, og i 1732 forlod de to første brødre Herrnhut for at tage til St. Thomas. De hed Leonard Dober og David Nitchmann og var begge håndværkere. Den 13. december 1732 ankom de til St. Thomas via København ombord på et hollandsk skib. På rejsen havde de lært lidt hollandsk. Dette markerer begyndelsen til en kristen mission med »sko-

legang« for tusinder af slaver først i Dansk Vestindien og senere andre steder i Vestindien.

Brødrene var fuldstændig uforberedte på dagliglivet på St. Thomas, som de kun kendte fra Antons beskrivelse. De vidste intet om slavernes daglige liv, planternes indstilling til slaverne, hverdagens almindelige vilkår. De kunne hverken tale eller forstå sproget. De vidste heller ikke, hvor de skulle bo. Men heldigvis havde en planter, Lorenz Carstens, fået meddelelse om deres ankomst fra København. Han lod dem bo i et tomt hus i Taphus (Charlotte Amalie), og de hjalp ham med at reparere det.

Brødrene opsøgte Antons bror og søster og hilste dem fra Anton. De fandt hurtigt ud af, at de havde et vanskeligt, næsten umuligt arbejde foran sig. De fleste plantere syntes, det var en absurd og farlig idé at prædike religion for slaverne, jo mindre de vidste jo bedre. Der fandtes også love, der ligefrem forbød slaverne at holde møder på plantagerne, og love, der idømte de plantere bøder, der tillod negermøder. Uden kongens tilladelse, støtte og hjælp fra venligtsindede plantere som Lorenz Carstens havde brødrene intet kunnet udrette. Med årene fik brødrethrenheden deres egne missionsstationer på alle tre øer med missionsskoler.

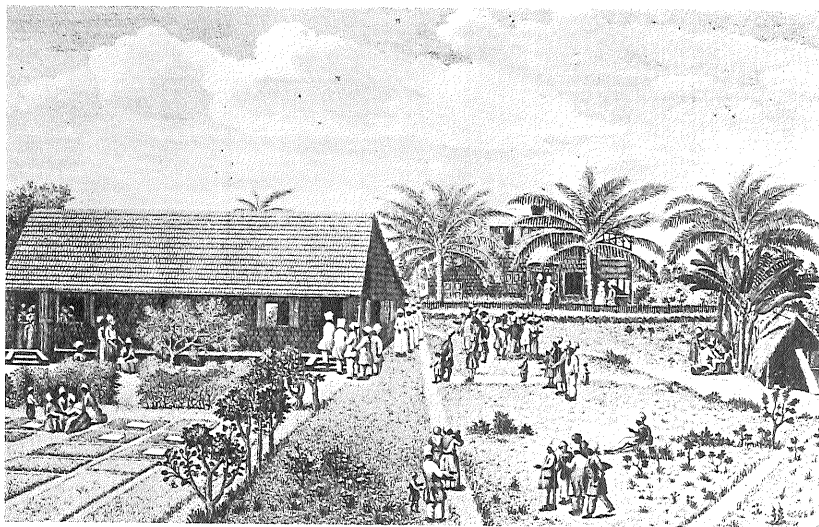
Brødrene forstod ikke det sprog, der blev talt på St. Thomas, det var ikke som i de andre europæiske kolonier, hvor man talte moderlandets sprog. Befolkningen var uhyre blandet, da danskerne ikke havde lyst eller baggrund for at bosætte sig her og dyrke sukker.

Her var hollændere, danskere, franskmænd, englændere, tyskere og spaniere foruden slaver fra mange forskellige dele af Afrika. Ingen forstod hinanden. Det var derfor nødvendigt at have et fælles sprog, som alle kunne forstå, og da der var flest hollændere, talte man hollandsk neger-kreolsk. Det var et sprog, der bestod af de allermest nødvendige ord. Hovedstammen var hollandsk iblandet ord fra de andre på stedet talte sprog. Alle lærte dette kreolsprog og anvendte det i dagliglivet.

Brødrene talte en tysk dialekt, der lignede hollandsk. Lidt efter lidt lærte de kreolsk, og i 1739 begyndte de at undervise i dette sprog.

Flere missionærer, brødre og søstre blev sendt ud. Flertallet af de første missionærer bukkede under for klimafeberen efter en kort tid, men de efterfulgtes af andre. I begyndelsen holdtes møderne på plantager. Disse møder blev kaldt skoler. Missionsarbejdet bredte sig efterhånden til alle tre øer og koncentrerede sig lidt efter lidt om brødrenes missionsstationer og missionsskoler.

Brødrene fortalte slaverne om kristendommen og lærte dem at læse. Trods alle vanskeligheder i de første år var brødrene i stand til at interessere flere og flere slaver i deres meninger. Og de holdt ikke op



Missionsstationen Friedensthal ved Christiansted på St. Croix 1768. Sorte slaver i hvide klæder står i række for at blive døbt. Stik efter C.G.A. Oldendorp. Det kgl. Bibliotek.

The Friedensthal Mission on St. Croix near Christiansted, 1768. Outside the church novices are waiting to be baptized.

med at undervise dem, der var blevet døbt. Nej, de blev opfordret til at deltage i møder, diskussioner og undervisning. Når brødrenes missionsarbejde lykkedes, var det ikke kun på grund af deres personlige egenskaber, men også fordi de forstod at organisere deres arbejde. Søstrene talte med kvinderne, brødrene med mændene. Nogle døbte negre blev specielt trænedes som lærere og underviste andre slaver. Alle deltog i missionsarbejdet.

Da brødrene havde lært at tale kreolsk og begyndte at undervise i dette sprog, blev det nødvendigt at have et kreolsk skriftsprog. Een ting var at tale kreolsk, en anden at læse og skrive det, når der intet skriftsprog fandtes. Kreolsk var et meget enkelt sprog, ordforrådet omfattede kun dagliglivets allermest nødvendige ord. Det havde ingen grammatik. Det lykkedes brødrene at skabe et skriftsprog. Derefter begyndte de at oversætte undervisningsmateriale til kreolsk; det var især vanskeligt, når det drejede sig om bibelske tekster, da kreolsproget manglede ord til at beskrive de himmelske ting.

Vi har ingen statistik over, hvor mange slaver der fik undervisning i missionsskolerne. Men vi ved, ifølge Oldendorp, at fra 1732-1760 blev

der døbt 1978 slaver, 1249 på St. Thomas, 567 på St. Croix og 162 på St. Jan. Vi ved også, at i de første 50 år fra 1732-1782 blev der døbt 8833 voksne og 2974 børn på de tre øer, men vi ved ikke, hvor meget de lærte i skolerne.

Vi ved imidlertid, at Cornelius, en slave fra St. Thomas, lærte at læse og skrive kreolsk, hollandsk, dansk, tysk og engelsk. Han omvendte guvernør Thomas de Malville til brødremenigheden, og Herman La-waetz har fundet flere breve fra ham i arkiverne i Herrnhut. I 1787 skrev han til Schimmelmänn og bad om at måtte købe sin datterdatter fri. I maj 1794 skrev han til Herrnhut »Viele von onse Volck lesen kann«. Malville fik malet et portræt af Cornelius, som han skænkede til Herrnhut. Det hænger nu i en af museumssalene og bliver kaldt »Den sorte evangelist«. Cornelius var en dygtig murermester, en dygtig lærer og prædikant i brødremenigheden, agtet og respekteret af alle. Han købte sin kone, sig selv og sine børn fri for slaveri. Han hjalp med til at bygge 6 missionsstationer. Hans livshistorie viser, hvad et intelligent og energisk menneske kunne lære på den tid i brødremenigheden.

Missionsskolerne fortsatte op gennem tiderne uafhængige af de offentlige, de såkaldte danske skoler.

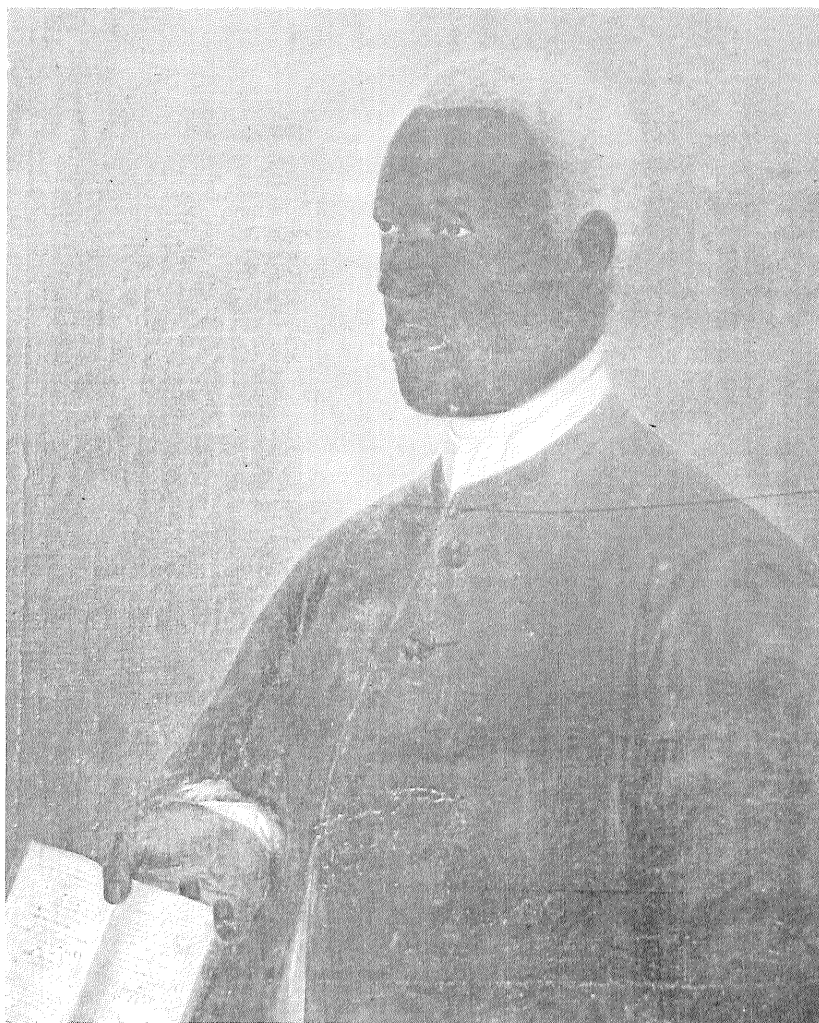
I 1755 overtog den danske krone øerne. Den lutheranske kirke var statskirke, og det blev besluttet at sende lutheranske missionærer til Vestindien for at omvende slaverne, lære dem dansk og den hellige skrift. I 1756-57 blev der udsendt 10 missionærer. Forsøget var en fiasko fra begyndelsen. Missionærerne var universitetsstuderende, de forstod ikke slaverne, og de havde ingen daglig kontakt med dem. De måtte lære kreolsk, før de var i stand til at tale med slaverne. Når slaverne blev døbt, blev de medlemmer af den danske menighed, hvor de ikke forstod sproget. Mange missionærer døde og blev ikke erstattet med andre.

Missionærerne indså nødvendigheden af at bruge det kreolske sprog. De udarbejdede oversættelser af religiøs litteratur og undervisningsmateriale, som blev trykt i København i 1770 og sendt ud til øerne. Flere oversættelser fulgte efter. I 1771 opgav man at undervise i dansk og gik over til kreolsk. Der blev dannet en kreolsk menighed, som aldrig blev særlig stor. Missionens største indsats i arbejdet i Vestindien var deres oversættelser til det kreolske sprog.

Samtidig havde brødremenigheden også udarbejdet oversættelser på kreolsk. Den første blev færdig i 1765.

Takket være de danske og moraviske oversættelser fik slaverne deres eget trykte sprog, og i Dansk Vestindien var der flere slaver end noget andet sted, der kunne læse og skrive på deres eget sprog.

De danske og moraviske missionsskoler fortsatte uforandret, efter der



Cornelius, slaven fra St. Thomas, der efter sin dåb i 1749 blev en fremtrædende lærer og missionær for brødremenigheden. Han døde højt bedaget i 1801. Maleri af ukendt kunstner i brødremenighedens museum i Herrnhut, DDR.

Cornelius, born a slave on St. Thomas with an open Creole hymnbook in his hand, pointing to his favourite hymn. The unsigned painting »The Black Evangelist« was presented in 1783 to the Moravian headquarters in Herrnhut by Thomas de Malleville later to become governor-general of the three islands and who was converted to the Moravian faith by Cornelius.

kom andre skoler på øerne.

Loven af 21. december 1787 markerer det første forsøg i historien på at indføre offentlig skolegang for slaver.

Ifølge loven »skal den lutheranske kirke i Dansk Vestindien udvælge fire skolelærere blandt de dygtigste og mest velopdragne frinegre. Skolelærerne skulle også være degne og gravere i den kreolske menighed«. Den lutheranske kirke fulgte således brødremenighedens praksis at anvende sorte lærere.

Den 15. januar 1788 blev instruks for skoleholderen eller degnen ved missionen i Vestindien udsendt.

Instruksen påpeger bl. a., at læsning og udenadslæren er hovedfagene i skolen. Skolelæreren må være tålmodig og aldrig skynde på en elev. Han skal omhyggeligt og langsomt undervise i læsning og udenadslæren og gøre opmærksom på bogstavernes forskellige former. Eleverne skal udtale hver enkelt stavelse tydeligt. Målet med dette er at forbedre elevernes hukommelse og træne dem til selvstændig tænkning.

Læreren skal forklare Luthers lille Katekismus omhyggeligt, så eleverne kan anvende teksten i deres eget liv. Han skal bestræbe sig for at anvende ord, eleverne forstår. Formålet er at lære børnene at blive gode borgere og oplyste kristne.

Orden og disciplin er lige vigtig for lærere og elever. I nogle tilfælde kan det være nødvendigt at straffe eleven. Her er det vigtigt, at læreren forklarer, hvorfor eleven bliver straffet, og at eleven forstår, straffen er fortjent. Men læreren bliver også mindet om at være mild og venlig mod vanskelige børn, da han på den måde kan få dem til at samarbejde.

Hermed følger nogle andre bestemmelser fra instruksen af 1788:

Undervisningssproget er kreolsk.

Hvis forældre ønsker læreren skal undervise i et andet sprog foruden kreolsk, i skrivning eller/og regning, må læreren gøre dette, hvis han er i stand til at undervise i fagene, og hvis den forøgede arbejdsbyrde ikke griber forstyrrende ind i læseplanen.

Læreren skal give nogle af børnene sangundervisning, så de kan hjælpe ham i kirken.

Intet barn, der er medlem af missionsmenigheden, eller som kan forventes at blive medlem, kan nægtes optagelse i skolen. Elever fra andre menigheder kan optages i skolen mod betaling.

Ethvert barn af frie forældre skal betale en vis sum hver måned. Slaveforældre, der har råd til det, kan tilbyde at betale for deres børn.

Undervisningen finder sted hver formiddag og hver eftermiddag. Eksamen holdes en gang om året, for at se hvilke fremskridt eleverne har gjort.

DIE NYWE
TESTAMENT
VAN ONS HEER
JESUS
CHRISTUS

KA SET OVER
IN DIE CREOLS TÆL
EN
KA GIEV NA DIE LIGT
TOT DIENST VAN
DIE DEEN MISSION
IN
AMERICA.

DIE TWEEDE EDITION.

GEDRYKT IN COPENHAGEN 1818.

DEE DIE ERFGENAMEN VAN SCHULTZ.

Titelblad til Det nye Testamente på kreolsk, 1818, det hollandsk prægede fællessprog man talte på øerne. Oversat og første gang udgivet i København 1781. Handels- og Søfartsmuseet.

Title page of The New Testament, ed. 1818. Translated into Creole and first published in Copenhagen 1781.

På denne måde oprettede regeringen det første skolevæsen for slaver og frinegre.

I 1789 var der oprettet fire offentlige skoler i overensstemmelse med loven af 21. december 1787. De var uafhængige af den moraviske og lutheranske mission. På St. Croix var der tre skoler, to i Christiansted og en i Frederiksted. På St. Thomas var der én. De blev kaldt danske skoler, lutheranske skoler eller regeringsskoler. Skolerne var under fælles regerings og lutheransk ledelse. Befolkningen på St. Croix var steget fra 10.200 i 1755 til 25.300 i 1789. I 1755 var Christiansted blevet hovedstaden på de danske øer. I 1766 blev det anslået, at Christiansted havde fire gange så mange indbyggere som Charlotte Amalie.

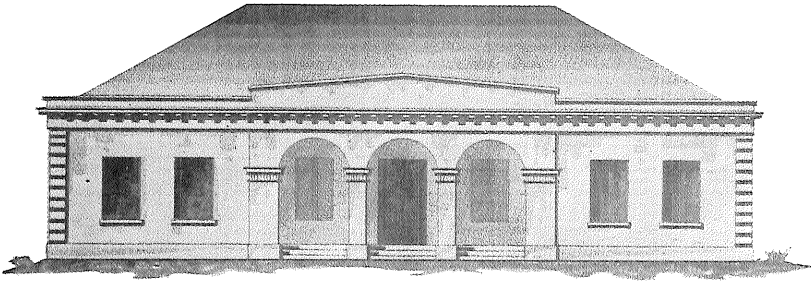
Lærerne i de danske skoler gjorde et godt arbejde. Ved eksamen havde eleverne lært 5 artikler af Luthers lille Katekismus udenad.

I de følgende år blev der oprettet endnu fem skoler. Medens de fleste af de tidlige kolonister på St. Thomas var hollændere, var flertallet på St. Croix englændere. Efter den engelske okkupation af Dansk Vestindien i 1801 og fra 1807-1815 blev engelsk mere og mere anvendt, medens kreolsk mistede noget af sin betydning.

I 1827 blev Peter von Scholten generalguvernør i Dansk Vestindien. Det var han indtil 1848, da han efter at have frigivet slaverne tog til Danmark. Han kom aldrig mere tilbage til Vestindien.

Peter von Scholten viste interesse og respekt for negerbefolkningen og prøvede at hæve deres moralske og sociale standard. Gennem årene lykkedes det ham at få gennemført love, der forbedrede levevilkårene både for slaver og »frikulørte«. Hans vigtigste mål var at forberede de ufrie, som han kaldte slaverne, på at få deres frihed, og det skulle ske gennem skolegang. Frihed betød også forpligtelser over for samfundet. Frie folk måtte være i stand til at klare sig selv. Derfor følte han, at uden skolegang og oplysning ville de ufrie ikke være i stand til at forbedre deres stilling, når de blev fri for slaveriet.

Emancipationen i Engelsk Vestindien i 1833 fremskyndede von Scholtens planer. I 1834 tog han til København for at opnå støtte for sine reformplaner. Den 22. november 1834 blev der vedtaget en lov, der indeholdt en løfteparagraf om fremtidig skolegang for slavebørn. For ikke at irritere planterne offentliggjorde von Scholten ikke denne paragraf. Den engelske emancipation havde ikke forbedret hans forhold til planterne. Han behøvede samarbejde med planterne for at kunne udføre sine planer om skoler for slavebørn, fordi det var planterne, der skulle give børnene tilladelse til at gå i skole. Hans plan var også, at planterne enten direkte eller indirekte gennem Landkassen skulle betale for skolebygningerne og lærerne. Derfor måtte han være diplomat.



Løvmands ene 8^{te} under Bygning i de forskjellige Quarterer af Gev.

Facade til skolebygning tegnet af arkitekt Løvmand. Efter hans tegninger blev otte skoler for slavebørn bygget på St. Croix. Flere af disse skoler står den dag i dag. Rigsarkivet.

The Ordinance for the regulation of country schools in the Danish West Indies provided for eight schools on St. Croix, five on St. Thomas and four on St. John. The schools on St. Croix were designed by a Danish architect, Løvmand, as shown in the illustration.

De danske skoler på øerne havde givet offentlig skolegang til slavebørn i byerne siden 1787, men indtil 1839 var der ikke blevet gjort noget for børnene på landet. Efter den engelske emancipation forstod von Scholten, at det var nødvendigt hurtigst muligt at indføre skolegang for slavebørn på landet, og forsøget måtte være effektivt. Lige før von Scholten i 1838 rejste til Danmark, afslørede han sine planer om tvungen offentlig skolegang for slavebørn på landet. I et brev i von Scholtens kopibog dateret 23. maj 1838 skriver han til politimester Hoffmann i Christiansted angående denne sag. Han nævner, han har diskuteret med borgerrådet og nogle plantere, hvor nødvendigt det er at give den ufrie befolkning, specielt ungdommen, en bedre skolegang, og at de er villige til at bidrage til at oprette et bedre skolevæsen. Von Scholten fortsætter, at da han forventer kongens godkendelse af sine planer, har han besluttet at begynde at bygge de nødvendige bygninger, som skal anvendes som kombineret skole og kirke for landbefolkningen. Brevet fortsætter, at der den 23. maj er blevet udnævnt en kommission til at planlægge og inspicere opførelsen af de ovenfor nævnte skoler i henhold til følgende regler:

1. På landet skal der opføres 8 skoler i henhold til den approberede tegning. Bygningerne skal huse skoler og gudstjenester for de ufrie på plantagerne. Skolerne vil blive bygget på passende steder, der allerede er bestemt, eller vil blive bestemt af kommissionen.
2. Alle plantagerne skal deltage i byggearbejdet på skolerne. Kommis-

sionen vil tildele plantagerne arbejde baseret på deres arbejdsstyrke og ifølge de regler, der bliver vedtaget af kommissionen eller dem, der er udpeget af kommissionen.

Landkassen vil sørge for levering af de materialer, der ikke findes på plantagerne, og for det arbejde, der ikke kan udføres af arbejdsstyrken på plantagerne. Disse omkostninger vil landkassen betale.

3. Hvis en ordre, der er givet af kommissionen eller personer udnævnt af kommissionen, ikke bliver udført, og hvis dette medfører forsinkelse af projektet, vil arbejdet blive udført for den persons regning, der ikke har fulgt ordren. Denne person vil yderligere blive straffet efter reglerne om forsømmelse af vejreparationer. Yderligere vil alle sådanne sager blive undersøgt og bragt ind for politiretten.

Den 4. juni 1839 blev den historiske landskoleordning for Vestindien vedtaget. Ifølge loven skulle der opføres 8 landskoler på St. Croix, fem på St. Thomas og fire på St. Jan. Denne landskoleordning er enestående i historien, da Dansk Vestindien er det eneste sted, hvor offentlig, tvungen skolegang for slavebørn blev indført. Ifølge landskoleordningen skulle tilsynet med skolevæsenet føres af en skolekommission bestående af den danske præst, jurisdiktionens politimester samt et medlem af borgerrådet og et valgt af generalguvernøren. De moraviske brødre skulle stå for skoleundervisningen. Peter von Scholten havde aldrig været tvivl om, at de moraviske brødre burde stå for skolevæsenet. Ifølge deliberationsprotokollen af 20. juli 1837 sagde von Scholten i sin forhandling med den vestindiske regering: »Ved deres ulasteligeandel og deres læres simplicitet og den omsorg de har for deres religionsbekendende, forekommer de mig »fortrækkelige« for enhver af de andre«.

Von Scholten besluttede derfor at få brødrene til at stå for skolevæsenet, hvis det var muligt, også fordi brødremenigheden allerede var på øerne, og dér havde ca. 40 missionærer, kendte befolkningen og levevilkårene, kendte kreolsk, men også var i stand til at undervise i engelsk. Endvidere havde de god erfaring i undervisning på stedet, og de skulle ikke have ret meget for deres arbejde. I 1838 besøgte von Scholten brødremenighedens hovedkvarter i Herrnhut og fik tilsagn om, at brødremenigheden ville stå for undervisningen i landskolerne.

I Danmark ville man have foretrukket danske lærere og dansk som undervisningssprog, men at få danske lærere til Vestindien ville forsinke og besværliggøre arbejdet i landskolerne, da danske lærere ikke kendte forholdene på øerne, og først skulle lære befolkningen og dens sprog at kende. Da børnene først skulle lære dansk, kunne dansk ikke bruges som undervisningssprog. Hertil kom udgifterne til de danske læreres rejseomkostninger og gager sammenlignet med det mindre beløb, der

skulle betales brødrene.

Angående undervisningsproget foreslog von Scholten »at man burde gå fra det kreolske og indføre engelsk, som de fleste af negrene allerede kendte, og som de ville have mere gavn af, selvom han var klar over, at det ville være politisk rigtigt, om undervisningsproget blev dansk, men det var jo under de givne omstændigheder umuligt«.

Planen om tvungen skolegang for slavebørn i landskolerne blev først realiseret på St. Croix, hvor der mellem 1839 og 1842 blev bygget otte skoler. Den første skole var Great Princess; derefter fulgte Diamond, Two Williams, Mount Victory, Peter's Rest, King's Hill og Green Kay (East Hill), alle færdige i 1841. La Vallee blev færdig i 1842. På grund af pengemangel tog byggeriet længere tid på St. Thomas og St. Jan. På St. Jan blev antallet af skoler reduceret til to, som blev færdige i 1844, medens de fire skoler på St. Thomas blev færdige i 1846.

For ikke at vække for stor opposition hos planterne blev skoletiden begrænset til tre formiddagstimer hver søgnedag undtagen lørdag for børn under ni år og tre timer om lørdagen for børn indtil det fyldte tolvte år. Undervisningsproget skulle være engelsk. Religionsundervisningen var baseret på en interkonfessionel katekismus skrevet af den danske præst Jens Klint Bagger. Denne katekismus er enestående i kirkehistorien. Efter den var blevet godkendt af de andre trosretninger i Dansk Vestindien, blev den trykt på engelsk i 1841 og i mange år brugt på de danske øer.

Undervisningsmaterialet var først og fremmest ovennævnte katekismus, bibelen og salmer. R.C. Forster skriver: »Skolegangen på det tidspunkt havde en decideret religiøs baggrund. Man stavede fortrinsvis sådanne ord, som fandtes i bibelen, og derfor læste man også bibelske sætninger. Man talte om begivenheder, der var skrevet i bibelen. Teksten blev forklaret for børnene, så den kunne påvirke deres daglige liv. Undervisningen skulle først og fremmest forbedre moralen og det religiøse liv«.

Den 16. maj 1841 blev skolerne på St. Croix indviet på Great Princess skole, den første der blev åbnet og den eneste af de otte skoler, der i 1981 stadig anvendes som skole. Broder Friedrich Martin havde stiftet den første negermenighed på St. Croix på den samme plantage 100 år tidligere og næsten på samme sted som skolen.

Ved åbningshøjtideligheden holdt broder J. Roemer, skoleinspektør for landskolerne, en tale. Han nævnte bl.a. »at de nye skoler bragte undervisning til alle selv til arbejderklassen. Intet barn vil nu være uden skolegang. Han nævnedes, at »disse skoler var blevet oprettet på grund af Hans Majestæt Vor nådige Konges kristelige indstilling, takket være vor

elskede generalguvernørs initiativ og indbyggernes generøsitet«.

Den 27. februar 1839 skrev den danske prinsesse Caroline Amalie et brev til von Scholten og gratulerede ham med det store arbejde, han havde gjort for skolerne i Dansk Vestindien. Prinsessen sluttede: »Sørg for, herr generalguvernør, at skolerne bliver ægte humane hverken materialistiske eller såkaldte realistiske; lad Europas dårskab tjene som en advarsel. Lad det menneskelige komme til at udvikle sig og afværge al forkvakling«.

En dagbog ført af broder Gerner, illustrerer arbejdet i skolerne fra 1840-1848. Han fortæller om fagene, der blev undervist i, og undervisningsmetoderne. Endvidere om de årlige eksaminer, der blev overværet af generalguvernøren. Han beskriver brugen af monitorer, elever, der fungerer som hjælpelærere, oprettelsen af et bibliotek for lærere, lærermøder med forklaring på nyt undervisningsmateriale, epidemier, der lukkede skoler o.s.v.

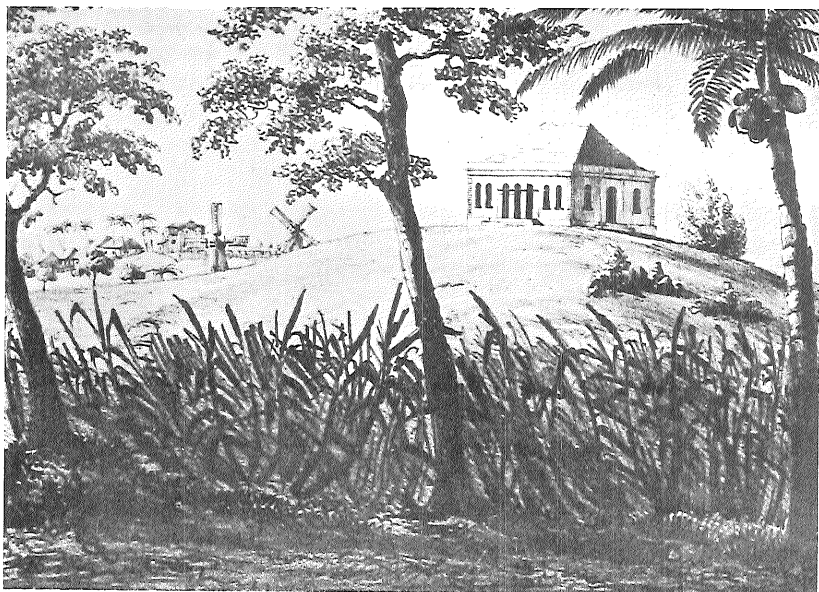
Emancipationen i 1848 reducerede antallet af eleverne betydeligt. I 1847 var der 920 børn i landskolerne på St. Croix, men i de sidste måneder af 1848 var tallet faldet til 183. Før emancipationen var planterne ansvarlige for elevernes skolegang; efter emancipationen mente de ikke, de havde nogen forpligtelse i den retning. Forældrene forstod ikke, at tvungen skolegang fortsatte, efter slaverne var blevet frie. I de første 6 måneder af 1849 besøgte 290 børn landskolerne, i de sidste 6 måneder steg tallet til 665. I oktober 1851 var der 939 skolesøgende børn ifølge A.F. Bergsøes »Den danske stats statistik«. Denne svingning var symptomatisk for den almindelige forvirring og ustabilitet, der fulgte efter emancipationen.

For at bringe orden i skoleforholdene blev der den 6. september 1853 udstedt en ny landskoleordning. Alle børn, der ikke på anden måde fik fyldestgørende undervisning, skulle fra deres 6. til det fyldte 10. år besøge landskolen de første fem dage i ugen, medens de store fra 10 til 13 år kun gik i skole om lørdagen. Skoletiden var fra 8-12.

Her skal nævnes nogle bestemmelser fra loven: Forældrene og planterne var ansvarlige for, at børnene mødte i skolen. Børnene skulle komme i skole i rene, ordentlige klæder. Eneste undskyldning for at holde dem hjemme var sygdom.

Planterne skulle udarbejde en liste over alle skolepligtige børn på plantagerne til brug for politimesteren. Denne gav listen videre til skoleinspektøren, der herefter kunne træffe de nødvendige forholdsregler for, at skolerne kunne modtage børnene.

Det var yderligere planternes pligt at vælge en ansvarlig og troværdig person fra plantagen, som skulle samle børnene i plantagelandsbyen



Skolen ved plantagen Great Princess stod færdig i 1841 som den første af de otte landskoler på St. Croix, og den er som den eneste endnu i 1981 i brug som skole. Litografi af Th. Beichel, beskåret.

The Great Princess school was the first of the eight country schools on St. Croix to be finished (1841) and is the only one still in use in 1981 as a school.

hver dag og bringe dem til og fra skole. Han skulle også opgive navnene på de fraværende børn til skoleinspektøren.

Forældre, der holdt deres børn hjemme, blev idømt bøder. Planterne blev idømt bøder, hvis de ikke opfyldte deres forpligtelser. De skulle betale særlig høje bøder, hvis de lod børnene arbejde i stedet for at sende dem i skole.

Der undervistes i katekismus, salmesang, læsning og grundreglerne i regning. Læsning var det vigtigste fag, og målet var, at ethvert barn, der havde afsluttet skolen, skulle kunne læse flydende. Børnene kunne også få undervisning i skrivning og håndarbejde, hvis deres forældre betalte for det.

Hvis børnene kom for sent, skulle de vente udenfor, indtil læreren lod dem komme ind i klassen.

Lærerne måtte ikke straffe eleverne hårdt. De måtte bruge ris til børn

under 10 år, spanskrør til børn over 10. Hvis læreren i specielle tilfælde mente denne straf var utilstrækkelig, skulle han rapportere sagen til skoleinspektøren, som derpå forelagde den for skolekommissionen til dennes afgørelse.

Det blev understreget, at det var meget vigtigt at rose elever, der havde opnået særlig gode resultater eller havde vist særlig god opførsel. Sådanne børn skulle på skoleinspektørens anbefaling have en passende belønning af skolekommissionen.

Loven af 1853 bestemte ligesom landskoleordningen af 1839, at lærerne og skoleinspektørerne skulle være moraviske brødre. En skolekommission, der var undergivet guvernøren, førte tilsyn med skolerne. Skolekommissionen bestod som hidtil af den danske præst, jurisdiktionens politimester samt et medlem valgt af borgerrådet og et valgt af guvernøren.

Loven forudsatte, at skolekommissionen og især den danske præst skulle besøge skolerne ofte, mindst een gang om måneden. Hver september blev der holdt eksamen, hvor guvernøren var tilstede. Efter eksamen fik børnene 2 uger fri. Skolerne havde også jule- og påskeferie.

Den nye skoleordning af 1853 søgte at forudse næsten enhver tænkelig situation, men tiderne var blevet anderledes, skolerne kostede mere end før emancipationen, og det var vanskeligt at få kvalificerede lærere nok. Fremtiden skulle nu vise, hvordan loven virkede i praksis.

NEGRO SCHOOLS IN THE DANISH WEST INDIES

Summary

There had been religious freedom on the Danish islands of the West Indies. In December 1732 two Moravian brethren came to St. Thomas from Herrnhut to bring Christianity to the slaves. This was the beginning of a Christian mission and teaching among thousands of slaves. The population of St. Thomas, the main island of the group, was very mixed. The common language was Creole, the main root of which was Dutch, but mixed with words from other languages spoken on the island, and this the Moravians learned.

Gradually missionary work extended to all three islands. The brethren taught the slaves about Christianity and also how to read. The sisters among them taught the women slaves. In 1756-57 an attempt to send ten Lutheran missionaries to the West Indies was unsuccessful. But an Act on 1787 followed by education order made the Lutheran Church in the West Indies responsible for the first attempt in history to introduce public education for slaves.

On June 4th 1839 a Country School Act for the West Indies was passed, thanks to the initiative of the governor-general Peter von Scholten. This resulted in eight country schools being built on St. Croix, the largest and most fertile of the islands. Four schools were built on the main island of St. Thomas and two on St. John, all of them completed by 1846. The Danish West Indies thus became the only place to have compulsory public schooling for the children of slaves. As before, teaching was in the hands of the Moravians and was for three hours each morning the first five days of the week, though children between nine and twelve years of age only had lessons on Saturday. English was the language of instruction and the Bible, the psalms and an inter-denominational catechism were the main teaching aids. The catechism was written by a Danish priest and, after being approved by other denominations on the islands, it was printed in English in 1841 and used for many years.

When von Scholten gave the slaves their freedom in 1848 there was a dramatic fall in the number of pupils. Parents could simply not understand why their children still had to go to school now they were no longer slaves. So on 6th September 1853 a new school ordinance was passed on country schools. (Translated by the author).